

Csépe Juli

emlékkiállítás

Csépe Juli, Kvasznay Péter felesége, Kvasznay Julianna idén lenne 60 éves. Hét éve halt meg, 53 éves korában. 2015. február 14-én emlékkiállítás keretében emlékeztek rá az Erdei Éva Galériában. A kiállítást Sipos Endre művészetfilozófus nyitotta meg, Julika emlékét dr. Csőregh Éva festőművész idézte fel, énekelt Vaskó Andrea. A kertben lévő emlékoszlopnál Ullrich Ágoston királyerdei plébános úr és a jelenlévők imádkoztak és gyertyát gyújtottak.

Sokan emlékeznek rá, sokan szerették Julikát. Nagyon helyes, szeretetre méltó fiatal nő volt, mondhatnám inkább szépnek, csinosnak. Minden jól állt rajta, mindig jókedvű volt, pozitív gondolkodású, mosolygó, minden kiállításmegnyitón ott volt, festett, szerepelt képeivel a csepeli és más tárlatokon.

Alig túl a harmincéves koron jelentkezett nála a veleszületett betegség, a bürgerkór. Több súlyos műtéten esett át, majd elveszítette a lábát. Aztán bekövetkezett a legszörnyűbb, a másik lábát is elveszítette. Ki hinné, hogy ebben a kilátástalan, reménytelen helyzetben megmaradt a derűje, a pozitív gondolkodása. Szörnyű állapotát türelemmel viselte, egyenrangú életet élt a családban, részt vett a munkákban, amiben tudott. Péter testvérem, akinek csak a glória hiányzik a feje felől, azt mondta:

– Ne félj, Julika, amíg nekem lábam van, te eljutsz mindenhová, ahová csak akarsz.

Vitte is kiállításokra, kirándulásokra, a Nemzeti Színházba. Egész napokat töltöttek a vízparton, pecázással.

Julika a család hatására kezdett festeni. A Csepeli Képzőművész Kör kiállításán, ahol anyukámmal én is szerepeltem, Julika azt mondta:

– Jövőre én is itt leszek – és elkezdett festeni.

A következő évben valóban ott volt a csoport kiállításán. Julikát mindig érdekelte a rajzolás és festés. Csépe Magdolna grafikusművész, számos Búvár zsebkönyv illusztrátora révén családilag, genetikailag is kódolva látszik a tehetsége.

Divattervező szeretett volna lenni, ami nem sikerült, a szúcsssakmában, amit nem sokáig művelt, viszont jól kamatoztathatta szépérzékét. Családunkban, ahol vele együtt négyen festettünk, permanens művészeti légkörben élt, részt vett a Csepeli Alkotó Fórum Szabadiskolájának konzultációkon alapuló foglalkozásain, amelyeket házunkban szerveztünk, és amelyeknek Buna Konstantin és Tácsik János előadó festőművészek alakították festői arculatát, a fórum nyári alkotótáborában,

ezeket szintén a Kondor utca 29. kertjében szerveztünk meg, főleg csepeli művészeknek, Muray Róbert festőművész egyéni, személyre szabott korrigálásával segítette Julikát és a többieket.

Julika hamarosan önálló kiállításra való anyaggal jelentkezett a csepeli ÁMK-ban, ahol szívesen fogadták az első kiállítását, amelyet aztán több követett, egyénileg és a család tagjaival együtt, előbb Family Art, majd a saját galériánk megnyitása után Király – Erdei – Műhely néven. A Király – Erdei – Műhely pezsgő művészeti élete jótékony hatással volt Julikára is, festett, kiállított folyamatosan, sokat fejlődött művészi kifejezőképessége, látásmódja. Sajnos az emésztő kór nem sok időt hagyott neki a kibontakozásra. Legszebb képeit mégis élete végén, már súlyos betegen festette, bizakodással és feltétel nélküli életigenléssel, amikor a konkrét látványtól elszakadva, egyik-másik képén maga a gondolat jelenik meg, mint a *Stigma*, a *Fényes gondolat*, a *Piros ász* és az utolsó, *A fény felé* című képén.

Aki Julikát ismerte, egyetért velünk abban, hogy az emberi magatartás legszebb példájaként állítható az utókor, az ifjúság elé Julika türelme, felülemelkedő készsége, amivel a betegségét viselte, létezeretete, miközben igyekezett hasznossá tenni magát a családban, és megélni az ember számára itt és most megélhető szakrális tevékenységek legszebbikét, a festést, lelki életének vászonra történő kivetítését, a teremtés semmi máshoz nem hasonlítható, csodálatos folyamatát.

Meggyőződésünk, hogy számos épkéz láb, egészséges ember, aki képes boldogtalan lenni bizonyos tárgyak birtoklása híján, példát vehetne róla, megirigyelhetné a derűjét, és azt a teljes életet, amit megélt.

Az előbbiek értelmében úgy döntöttünk, hogy galériánkban a nehéz körülmények között alkotó emberek számára két évente kiállítást szervezünk, amelyet PARA ART BIENNÁLÉ-nak neveztünk el, és már kétszer megrendeztük. A legutóbbi kiállítónk, Doszkocs Zsuzsa, a Baba utcai intézet lakója súlyos izomsorvadása ellenére derűs ember, életerőt, életkedvet kölcsönöz a vele találkozó egészségeseknek is, boldogan fest, és azt vallja:

„*Sorsom visszaigazolta, hogy életemnek ilyen beteg is van értelme.*”

Julikától ha megkérdezték, hogy van, a legnehezebb állapotában is azt felelte: „*Egyre jobban.*” Ezek voltak utolsó szavai is. Legyen ez példa mindenkinek, de különösen az életunt embereknek, mert ahogy Birtalan Ferenc csepeli költő írja: „*A világ elég szép. Szép, és nézni kell a jelenségeit... fordulnék másfelé, de hiába, nézni kell...*”

Csató László költőnél még egyszerűbb az életöröm kifejezése:

„*Tudom azt, hogy megvan minden tagom / Mozgathatom lábaimat / Megvan a karom*”; másutt pedig: „*van a test, s hozzá a lélek / Áldozok a levegőnek / Szívok nagyokat*”

– Ilyen egyszerű! – mondta sokszor Julika. Mert ilyen egyszerűen fogta fel az életet, amit feltétel nélkül szeretett.

Erdei Kvasznay Éva